

ведото, което тѣ наричали *Аписъ*, обитавала душата на тѣхния богъ *Озирисъ*. Аписътъ билъ държанъ въ особенъ храмъ и къмъ него се отнасяли съ голѣми грижи и почести. На този свещенъ волъ били принасяни жертви като на богъ, било да му се благодари, било да се изпроси отъ него благоволение. Умре ли Аписътъ, цѣлата страна се потопявала въ неутешима скръбъ, а трупътъ му билъ погребванъ тържествено въ нарочно приготвена скъпа гробница. Гробници съ балсамирани трупове отъ това свещено животно сж открити въ Египетъ още презъ 1851 г.

Фараонътъ Рамзесъ II издигналъ великолепа гробница на Аписа въ Мемфисъ.

Въ Египетъ въ старо време развъждали красиви *кучета*, подобни на нашитѣ хрътки. Последнитѣ се ползували съ голѣма обичъ, и по всичко изглежда, че въ страната на фараонитѣ кучето е било вече опитомено около 4,000 г. пр. Хр. Това ясно личи отъ многобройнитѣ останки отъ това животно, както и отъ изображенията, които се срѣщатъ по гробницитѣ и паметницитѣ отъ това време. (обр. 2). Кучето е било голѣмъ любимецъ въ дома на знатнитѣ египтяни, които често излизали съ многобройни кучета на ловъ.

Друго животно, което наедно съ кучето живѣе подъ единъ покривъ съ човѣка, е *котката*. Европейската домашна котка води началото си отъ Египетъ. Тамъ тя била опитомена мно-

Обр. 2. Египетски кучета отъ гробницата „Ти“, около 2300 год. пр. Хр.

го отдавна, и за неинъ родоначалникъ се смѣта *блатниятъ рисъ*. Като свещено животно тя е позната около